

FEHÉR ENIKŐ

Ballada az ellopott fogról

Ellopták a fogamat. Mikor átmentem a szomszédasszonyomhoz, hogy megbeszéljük, melyikünk mit csinál majd az unokáknak. Zöldségeset, húsosat, tésztásat, édeset, sósat. Édes istenkém. Hogy mit vegyünk a piacon meg a boltban. Hogy miből lesz jó vacsora, laktató, dús. A sublóra készítettem ki a pénzt, a fogsort, vagyis csak az alsó fogsorom. A beszédhez, harapáshoz, rágáshoz éppen elég egy alsó fogsor is. Hallottuk ugyan, hogy kaparász, motoz az ablak alatt valaki, láttuk, hogy egy szőke, magas fiatalember. Snájdig. Kár érte, szép fiú és mégis a kukánál motoz, szegény szép szál legény. Édes istenkém. Aztán mikor visszamentem, sehol a fog, sehol a pénz. Visszaszaladtam a szomszédasszonyhoz, nem hagytam nálad a fogam. Hát bolond vagy, a fogad, elfelejtetted, hova raktad és kész. Elfelejtetek dolgokat, de ezt nem, egy fogat az ember nem felejt el csak úgy. Egy fog az fontosabb, még az unokák ajándékánál is jobban kell őrizni. Nem szoktam zárni az ajtót, nem zártam be akkor sem, minek. És lám, ez alatt a kis idő alatt oda a fog. Édes istenkém. Mehetek vissza, új kell, ellopták. Ellopta az a szép, az a snájdig, az a herzig. Nem, nem bolondultam meg, ellopták a fogamat, nincs meg, kerestem mindenhol, a sublóton, sőt nem csak a sublóton, az ágy alatt, a konyhaasztalon, a radiátor mögött. Persze a felső fogsort nem lopták el, beleraktam egy dobozba, okosan, csak az alsót készítettem ki, de azt is ellopták, édes istenkém. Egy felső fogsorral nem lehet rágni. Egy felső fogsorral nem lehet rendesen harapni. Nincsenek ízek, se sós, se édes. Istenkém! Ki az, aki fogat lop. Ki az, ki otthagyja. Én buta, buta fejem! Mit csinál vele, eladja, megtartja kabalának, vagy pont egy ilyen csinos alsófogsor hiányzott neki! Csinos volt, kényelmes, szerettem. Jól megcsinálta a doktornő. Pont rám igazították, tessék nézni, itt van ez az egy megmaradt jó fogam, na ezt én nem hagyom kihúzatni, minek, hát még jó ez, na, eköré rakták a műfogat ügyesen. Jó volt. Igen, nagyon jó volt. Pásszolt. Hát mit csinálnék fog nélkül ugye, legalább ez az egy megmaradt nekem. Sokra megyek vele. Édes istenkém.

Fekete Izsák hallgatja a rendelőben, bólogat vadul, milyen kellemetlen is egy műfogsor és milyen drága, hetvenért csinálták meg az előzőt, ezt is annyiért fogják, milyen drága is egy fogsor, istenem. Meg bolondnak is néznek miatta, ki lopna fogat, maga elhiszi? El, de hát ő bolond, vagyis bolondnak hívják általában, vagy Fekete Izsáknak, de a név csak arra való, hogy elhitesse az emberrel, hogy

létezik. A vénasszony meg vigyorog azzal az egyfogú szájával, igen, igen, de tesék elképzelni, milyen kellemetlen is egy műfogsor. Fekete Izsák végre elhagyja a rendelőt, zsibbadó száját harapdálja, nem is veszi észre, milyen nagy már a seb, a vénasszonyon jár az esze, a nevét is tudja, Lizaveta, itt lakik tőle egy utcára.

Este alvás helyett zseblámpát ragad, odamegy, vizsgálgatja a homokot, hessegeti a fényre szálló éjjeli pillangókat. Papírt talál a földön. Ne kutass utánam, Izsák, még megbánod! Alatta monogram: P.F. Ki ez a péef, ismerem valahonnan, csak őt is átneveztem, a nevek nem számítanak, mindenkinek más nevet adok, olyan mindegy, kit hogy hívnak. Nem is beszélve arról, hogy sokszor valakinek egészen olyan arca van, hogy az ember legszívesebben Ildikónak szólítaná, erre kiderül, hogy Zsófia, és ennél kevés szomorúbb dolog van a világon. Összegyűri a levelet és nagy kabátja egyik belső zsebébe süllyeszti, két pillangós hajcsat és egy műanyag kanál közé.

Hallja, hogy Lizavetánál hangosan szól a tévé, hallja, hogy az összes szomszédjánál hangosan szól, mintha versenyeznének. Közelebb megy, egészen az ablakhoz, lehelete terjeszkedő bacilushoz hasonlít, fűjkál és közben kavicsokat rugdos arrébb, mintha ő lenne az, aki a tévében a győztes gólt rúgja éppen. Nem érdekli a foci, sohasem érdekelte, leszámolt vele, mikor rájött, hogy senki nem választja őt önként a csapatába a tornaórán, csak ha muszáj, mert ő maradt utolsónak. Az egész arra jó, hogy mint az oroszlánok, vagy egyéb vadállatok, megállapíthassák, ki hova tartozik, hogy aztán ott is maradjon egész életében. Bár nem látja, érzi, hogy valami nehezebb tárgyba rúg most bele, lehajol, forgatja az alsó fogsort, tényleg nagyon szép lett, megcsillan rajta a zseblámpa fénye, mint egy divatos ékszer, amit anyák adnak lányaiknak örökül. Lefújja róla a homokszemeket, bánkódik, hogy egyik zsebében sincs fogkefe, most megmoshatná. Az ablakpárkányra teszi a fogat és hazasétál. A tömés még fáj egy kicsit.

